

КОЗАРЧЕ

Сутрин ставам рано —
всеки ми се чуди;
зnam — голям ще стана
щом съм ранобуден.

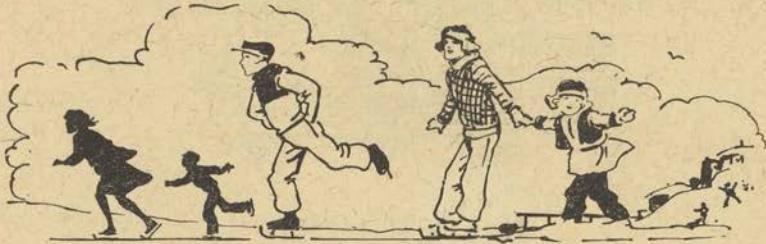
В планината водя
стадо от козички —
толкова са кротки,
толкова добрички.

Викна ли — край мене
всички се нареждат,
с погледи засмени
къртко ме поглеждат.

С тях в гората тичам,
свири и се смея,
с цветенца ги кича,
песнички им пея.

Тъй живея с мойте
шарени козички,
те са ми другарки,
те са ми сестрички.

Радой Киров

ПО ЗАЛЕДЕНИЯ ДУНАВ

Голям студ покри земята. Дебел сняг скърца под краката.
Всичко живо се скри на топло. Дори врабчетата спряха да чуру-
ливат и се гушеха около комините.

През тази лютя зима и Дунава се покри с дебела ледена
броня. От далече той блестеше като безкрайна, дълга сребърна
лента, огряна от слънцето.

Една сутрин татко ми ме повика и каза:

— Дете мое, днес след обед ще облечеш най-дебелите си и
топли дрехи. Ще отидем заедно на една чудна зимна разходка.

Сърченцето ми затупа радостно. Едвам дочаках до обед. И
почти нищо не хапнах от вълнение.